# “L’acusat mediàtic és peça cobejada en la fira de vanitats judicial”

## L’obra, que conté una gran dosi de crítica al món judicial i grans reflexions filosòfiques sobre la vida i la mort, la maldat i la bondat, es presenta el dilluns dia 3 a Olot i el dilluns dia 10 a Girona

---

Jordi Costa Subirós, metge forense durant 18 anys, s’acaba de jubilar i ha publicat Fills de Caín, una obra novel·lada basada en fets reals que el doctor ha conegut de primera mà. L’obra conté sis relats inspirats en sis casos: el cas dels assassinats en sèrie al geriàtric La Caritat; els quatre assassinats a trets perpetrats per Pere Puig; l’assassinat a Olot de la jove índia Manpreet Kaour; la mort, difícil de catalogar, de Josep Maria Xirinacs, el cas d’una mort natural passada a judicial a la Cerdanya; el suïcidi d’un adolescent que es va llençar des d’un pont de l’eix transversal, i el cas d’un nadó que va tenir seqüeles per un mal part i va generar un judici per mala praxi.

En quin moment li va venir la inspiració per escriure? Quan és que el metge legal decideix convertir-se en narrador i escriptor?Va ser el segon o el tercer dia després de la mort de la Paquita, una de les internes de La Caritat que havia mort assassinada. Ja vaig intuir que no seria un crim aïllat, de seguida vaig sospitar el que venia i vaig començar a fer un dietari del metge forense d’Olot. I el cas es va encadenar amb el de Pere Puig, que va matar a trets els seus caps i dos empleats del banc. Vaig anar elaborant el dietari del forense tot barrejant reflexions i pensaments. El dietari encara el guardo, és un volum molt gros, però vaig decidir passar l’obra a relats i hi vaig introduir alguns personatges ficticis.És casualitat que ‘Fills de Caín’ es publiqui just quan s’acaba de jubilar de forense?L’obra es podia haver publicat abans, és cert, però tampoc ha estat premeditat. Les dues coses han coincidit. Però també és cert que estant jubilat disposo de més llibertat per fer crítica. Una crítica al món de la justícia que és necessària. Jo soc crític amb la justícia, amb els companys de l’Institut de Medicina Legal i crític amb mi mateix.Comencem per l’autocrítica. Algun cas que se’n penedeixi...?Hi ha un cas d’una noia que va ser trobada morta a l’habitació; hi havia restes d’ansiolítics i alcohol. A l’informe vaig posar mort suïcida. Ara no ho posaria. I el cas del darrer relat: el nadó amb seqüeles per un mal part; em queda l’espina de pensar que potser no vaig ser prou resolutiu a l’hora d’informar i per això la sentència va ser absolutòria. Jo penso que va existir mala praxi i no ho vaig saber explicar davant del jutge.Jo he assistit a judicis i he escoltat perits forenses i psiquiàtrics que fan una llarga i grandiloqüent dissertació sobre l’estat mental de l’acusat de torn i acabo confosa, no entenc la conclusió. És problema meu?No. Sovint no s’entén el que diuen. Els jutges tampoc ho entenen. Els metges forenses hauríem de ser més modestos. A vegades ens inflem davant del tribunal i no sabem el que diem. Einstein deia que el que no ets capaç de fer entendre a la teva àvia és que no ho entens ni tu. Als judicis sempre penso que m’agradaria saber què pensa l’acusat quan tothom parla i pontifica sobre ell. Pobre acusat. Sobretot quan és un cas mediàtic, es converteix en un objecte de desig per a advocats que per tenir notorietat s’ofereixen a defensar-los gratuïtament o dels psiquiatres que busquen projecció professional... És un objecte cobejat en una fira de vanitats.M’ha impactat un paràgraf on diu que el judici és com un teatre i que els personatges més genuïns són els que desconeixen que s’interpreten a si mateixos i que els actors, excepte l’acusat, es poden intercanviar papers sense que la funció se’n ressenti. Es pot dir que anar a parar a mans de la justícia és com jugar a la ruleta russa?Més o menys. La resolució judicial depèn del jutge, de com d’encertats hagin estat els advocats... Tot el que està en mans de l’home és susceptible d’error.És més difícil analitzar el cos d’un mort que la ment d’un viu?Primer cal aclarir que autòpsies de debò i en condicions, per agafar mostres i fer anàlisis, els forenses no en vam fer fins que no es va obrir l’Institut de Medicina Legal. Del que es feia abans als

cementiris en dèiem autòpsies, però allò era estripar cadàvers i punt. Ara, és més difícil l'anàlisi de la ment. Encara no sabem ben bé com funciona el cervell. La psiquiatria és una ciència una mica verda. S'apliquen criteris clínics però sense proves objectives. La meva crítica en l'aspecte judicial és que s'aplica la psiquiatria de fa dos segles. La justícia en el fons creu en Déu i el que busca és condemnar. Moltes vegades el fiscal pregunta als perits si l'acusat és dolent. Que el fiscal ho pregunti, passa, però que el forense respongui que sí, no té perdó de Déu. Els jutges ho acaben reduint tot a saber si l'acusat sap distingir entre el bé i el mal. Però és que per no saber el que fas has d'estar pràcticament en coma; de fet, fins i tot el meu gos sap el que està bé o està malament. La qüestió és saber per què un acusat ha actuat tot i saber que allò està malament.

Publicat a:
-El Punt Avui. Girona 29-11-2018, Pàgina 56
-El Punt Avui. Nacional 29-11-2018, Pàgina 44

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/punt-divers/article/4-divers/1511421-l-acusat-mediatic-es-peca-cobejada-en-la-fira-de-vanitats-judicial.html